

memorii | jurnale

W.N.P. Barbellion este pseudonimul lui Bruce Frederick Cummings (1889–1919), un tânăr englez pasionat de științele naturale, care, la 26 de ani, după ce e respins la examenul medical pentru recrutare (era în vremea Primului Război Mondial), află că suferă de scleroză în plăci, boală neurologică degenerativă cu deznodământ fatal. Visul de a face o carieră științifică i se spulberă și tânărul se concentrează asupra jurnalului pe care-l ținea de la 13 ani: acesta devine singura lui armă împotriva destrucției fizice, martorul lucid al ultimilor săi ani. Își pregătește jurnalul pentru publicare, încheindu-l în octombrie 1917 și anunțând că a murit la sfârșitul lui decembrie 1917. Cartea apare sub titlul *The Journal of a Disappointed Man* în martie 1919, când el este încă în viață. Are parte, așadar, de aproape doi ani de „existență postumă” – supremă sfidare adusă morții – și de mai multe luni (moare în octombrie 1919) de glorie literară antumă, unii recenzenți atribuind jurnalul lui H.G. Wells, autorul Introducerii la ediția Chatto & Windus din 1919. Postum, îi mai apar două titluri: *Enjoying Life and Other Literary Remains* (Chatto & Windus, noiembrie 1919), volum de eseuri, și *A Last Diary* (Chatto & Windus, 1920), cu însemnări din perioada 21 martie 1918–3 iunie 1919.

Jurnalul unui om dezamăgit a avut numeroase ediții în engleză și a fost tradus în suedeză, franceză, italiană, olandeză și spaniolă. Are și reeditări de dată recentă, căci destinul lui Barbellion continuă să fascineze și astăzi.

W.N.P. BARBELLION

JURNALUL
UNUI OM DEZAMĂGIT

Traducere din engleză și note de
ANCA BĂRBULESCU

Prefață de
MIRCEA VASILESCU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Oana Bârna
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marieva Cătălina Ionescu
DTP: Dumitru Olteanu, Dan Dulgheru

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul său exclusiv pentru România,
4 Colours, www.4colours.ro

W.N.P. Barbellion
The Journal of a Disappointed Man

© HUMANITAS, 2008, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barbellion, W.N.P.
Jurnalul unui om dezamăgit /W.N.P. Barbellion;
trad. din engleză și note de Anca Bărbulescu; pref.: Mircea Vasilescu. –
București: Humanitas, 2024
ISBN 978-973-50-8420-2
I. Bărbulescu, Anca (note.)
II. Vasilescu, Mircea (pref.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Onoarea de a trăi

PREFAȚĂ DE MIRCEA VASILESCU

În 2004, Martin Edmond, scriitor și scenarist australian, scria pe blogul său că *Jurnalul* lui W.N.P. Barbellion „seamănă cu un weblog, cu aproape o sută de ani înainte ca această formă să fi fost inventată. Tocmai acest aspect al cărții o face să pară atât de contemporană; pentru că, spre deosebire de alți autori de jurnale, Barbellion scrie pentru un public contemporan, pentru *acum*, știind că nu are sens să se adreseze posterității“ (http://lucaantara.blogspot.com/2004_07_01_archive.html). În însemnarea grăbită a lui Martin Edmond există o bună intuiție: Barbellion scrie cu pasiune și în fiecare paragraf al însemnărilor sale se simte (ca și în blogurile de astăzi) *plăcerea de a comunica*. Orice consemnare – a unui fapt cotidian, a unei lecturi sau a unui concert cu „a cincea de Beethoven“ – este rodul unei tulburătoare dorințe de a transpune în cuvinte relația cu Lumea, de a exprima frenetic experiențele unei vieți trăite intens.

W.N.P. Barbellion este pseudonimul lui Bruce Frederick Cummings. Născut pe 7 septembrie 1889, a fost pasionat încă din copilărie de natură, în special de animale, și și-a dorit cu ardoare să se ocupe de zoologie. Tatăl său, editorialist la *Devon and Exeter Daily Gazette*, dorea ca fiul să fie tot jurnalist, așa încât tânărul Bruce lucrează, începând din 1906, la aceeași gazetă. Continuă însă să fie preocupat de științele naturii: citește mult în acest domeniu, își amenajează în casă un laborator pentru a face disecții, încearcă să publice articole în revistele de specialitate. Până la urmă, va ocupa prin concurs un post

la secția de istorie naturală de la British Museum, începând cu 1 ianuarie 1912. Pe 11 septembrie 1915 se căsătorește cu Eleanor Benger, cu care va avea o fiică, Penelope Susan Dasha. În noiembrie 1915 merge la un centru de recrutare pentru a se înrola în armata britanică. Are în buzunar o scrisoare sigilată de la medicul său curant către medicul centrului de recrutare. Este respins. Pe drumul de întoarcere, deschide plicul în care se afla scrisoarea (de care nu avusese nevoie la recrutare) și o citește. Află că suferă de scleroză multiplă. Începe să-și pregătească jurnalul pentru publicare. În iunie 1917, tot mai bolnav, își dă demisia de la British Museum. În martie 1919 apare *Jurnalul unui om dezamăgit*, cu o prefață de H.G. Wells, la Chatto & Windus. Va cunoaște trei ediții în cursul aceluiași an. Inițialele din pseudonimul său provin de la Wilhelm, Nero și Pilat, pe care autorul îi consideră *the world's three greatest failures*. Identitatea lui Bruce Frederick Cummings este dezvăluită abia după moartea sa (petrecută pe 22 octombrie 1919). De atunci, *Jurnalul unui om dezamăgit* a fost tradus în multe limbi și a devenit una dintre cărțile de referință ale genului.

Acestea ar fi, în nedreapta expunere seacă și sumară a datelor biografice, existența unui tânăr britanic foarte promițător și ambițios, autodidact în domeniul științelor naturale, cititor de literatură și filozofie, pasionat până la obsesie de Simfonia a V-a de Beethoven, mare admirator al naturii și atent observator al oamenilor. *Jurnalul unui om dezamăgit* oferă însă imaginea *adevăratei* biografii a lui Bruce Frederick Cummings, aceea interioară, desfășurată pe alte coordonate decât cele ale convențiilor sociale, ale întâmplărilor exterioare, ale împrejurărilor practice. Pe 2 ianuarie 1915, autorul însuși consemnează sensul pe care voia să-l dea jurnalului: „Prețioasele mele caiete! Ce m-aș face dacă le-aș pierde? Nu-mi pot imagina cât de nenorocit aș fi. Ar însemna moartea sinelui meu real și, cum n-aș găsi nici o bucurie în supraviețuirea sinelui meu-marionetă, letargic, moale, anemic și împăciuitor, probabil m-aș sinucide.“

Într-adevăr, „sinele real“ este cel din jurnal, iar însemnările reconstituie o existență mult mai interesantă și mai substanțială decât cea a omului „în carne și oase“. Trăsătura cea mai frapantă a jurnalului este *autenticitatea*, în sensul pe care îl vom regăsi, în cultura română, la generația lui Mircea Eliade. Barbellion/Cummings își caută experiențe existențiale, reflectează asupra lor și le descrie direct, cu o simplitate dezarmantă, dar și cu o mare finețe analitică. Absolut orice întâmplare prin care trece, orice lectură, orice „trăire“ capătă un sens profund. O anume înclinație naturală a autorului către descoperirea lumii, o mare capacitate de a se bucura de lucrurile simple se simt încă de la primele însemnări făcute în adolescență: „Nu se pot cuprinde în cuvinte bucuria și plăcuta uitare de sine din timpul unei plimbări în natură. Nu vreau să spun că ar fi nevoie de toate metodele și cunoștințele exacte ale naturalistului pentru a produce o astfel de încântare, sunt de ajuns lucrurile obișnuite – soare, sturz, lăcustă, ciuboțica-cucului și rouă“ (2 aprilie 1903). Sunt multe pagini admirabile de descriere a naturii, într-un limbaj plastic și sugestiv, de mare prozator. Curiozitatea naturalistului („Dintotdeauna am avut o singură ambiție, să fiu un mare naturalist“ – 13 ianuarie 1906) și elanul romantic al tânărului care asimila prin lecturi o întreagă tradiție a prozei britanice alcătuiesc o sinteză autentică, în care Natura e cea dintâi sursă a experiențelor și trăirilor: „Marea nu e destul de mare să mă încapă, nici cerul nu-mi ajunge să respir. Simt dorința de a arde de toate pasiunile, de a pulsa plin de viață și de activitatea intensă a inimii și mușchilor – de a trăi magnific – cu o sete de nestins de a seca totul, de a sorbi până la fund fiecare bucurie și fiecare întristare, de a-mi vedea viața scânteind fierbinte“ (8 mai 1911). Asemenea elanuri nu exprimă doar o „identificare cu natura“ de tip romantic, ci un mod de descoperire a *sinelui* pe care îl regăsim și în însemnările despre oameni și medii sociale. Există în jurnal mici capodopere de „proză

socială“, în aceeași bună tradiție a culturii britanice (de exemplu, fragmentul despre Petticoat Lane), portrete umane memorabile, descrieri nuanțate ale lumii citadine. Toate acestea însă au același rol de a cataliza *trăirea*. „Natura“ și „Societatea“ sunt două mari universuri în care autorul își proiectează dorința enormă de a cunoaște. Impulsul de „a trăi magnific“ nu e generat doar de măreția soarelui și a mării (ca în exemplul de mai sus), ci și de o banală călătorie cu trenul: „M-am bucurat în secret că trenul alerga pe șine spre Londra, ducându-ne pe mine și pe alții la treburile noastre – avere, faimă, învățătură. Mă îmbătau viteza, ferocitatea și îndrăzneala vieții... [...] Roțile vagonului cântau un cântec plin de vigoare și eu cântam odată cu ele“ (21 iulie 1913). Un asemenea „vitalism“ este însoțit de efortul intelectual al clădirii de sine prin lecturi: „Ce de lucruri am de făcut! Și cât de puțin timp! Setea de cunoaștere te poate doborî la fel ca orice patimă, dacă n-o ții în frâu. Adesea stau în mijlocul bibliotecii de aici și mă gândesc cu disperare cât de imposibil e să cuprinzi tot tezaurul de informații și idei din cărțile care mă înconjoară de-o parte și de alta“ (3 octombrie 1907). Obsesia lipsei de timp revine mai târziu, dar nu în legătură cu „simpla“ acumulare de cunoaștere prin lecturi, ci cu scopul mult mai înalt al „învățării“ meseriei de a trăi: „Dacă aș avea mai mult timp! – mai mult timp să gândesc, să iubesc, să observ, să-mi însemnez stările, să-mi ghidez, atât cât sunt în stare, creșterea și dezvoltarea caracterului, dacă mi-aș putea canaliza toate energiile asupra măreției și grelei profesii de a trăi, de a fi om, în loc să-mi pierd vremea cu o profesie care mă plictisește și să merg pe bâjbâite cu cealaltă“ (2 mai 1909). Există în *Jurnalul unui om dezamăgit* o atât de puternică dorință de *sinteză*, de cuprindere a tuturor spațiilor vieții, încât consemnările disparate alcătuiesc un întreg emoționant: tensiunea trăirii și autenticitatea scrierii jurnalului transmit, la lectură, sensul dramatic al unei vocații ratate, dar și măreția unui profil uman

de excepție. O asemenea intensitate a trăirilor, o asemenea poftă (uneori „obraznică“) de experiențe diferite, un astfel de efort ambițios de a se clădi și de a cunoaște „sinteza“ transpar în însemnările de tinerețe ale lui Mircea Eliade și în seria de eseuri *Itinerariu spiritual* publicată de el în *Cuvântul* în toamna anului 1927, care a declanșat în cultura română întreaga dispută în jurul „noii generații“ și a „noii spiritualități“. Fără „tușa“ mistică și metafizică a lui Eliade și a congenerilor săi, raționalizat de tradiția culturii britanice (o cultură a argumentației reci, dar și a elanului de a descoperi și explora noi lumi), Barbellion/Cummings oferă, în *Jurnalul unui om dezamăgit*, o biografie intelectuală exemplară și un emoționant traseu interior.

Dacă „nemulțumirea“ și „dezamăgirea“ sunt atitudini care apar destul de devreme printre însemnările autorului, descoperirea faptului că e bolnav incurabil și acceptarea ideii că va muri devin, în *Jurnal*, un fel de „linie de cezură“. O însemnare-cheie mi se pare aceea din 25 mai 1913 (când încă nu aflase precis de ce boală suferă!) despre acceptarea ideii de moarte: „Cred că în sfârșit am acceptat cu adevărat ideea morții. Înainte mă îngrozea, o uram. Dar acum doar mă supără. După ce am trăit atâta vreme cu Omul Negru și am stat la masă cu el de atâtea ori, m-am obișnuit cu urâtenia lui, deși semnele pe care mi le dă întruna mă plictisesc. De ce n-o face odată, de ce nu termină cu mine? De ce atâta deferență, de ce îmi dă să gust din toate, mai puțin din otravă? De ce durează atât de nerușinat de mult să mor?“ Suita de întrebări sugerează un fel de disperare acută, care se va topi, în timp, în confruntarea cu chinurile fizice și în dezamăgirea tot mai mare față de tot. „Silă de mine“ – așa sună ultima însemnare din *Jurnalul unui om dezamăgit*.

Dar, dincolo de dezamăgire, tânărul ambițios care se dorea un mare naturalist lasă, prin însemnările sale, un mesaj mult mai consistent – despre clădirea de sine și despre relația unui tânăr intelectual cu lumea. Pe 22 decembrie 1912, după ce citise

cartea *Vânători din vechime* a geologului William Johnson Sollas, Barbellion consemnează: „Viața mea s-a despovărat mult, căci nu-mi mai pare rău că sunt un microorganism – îmi ajunge onoarea de a face parte din univers – un univers atât de mare, un cadru atât de măreț. Nici măcar Moartea nu-mi poate smulge onoarea aceasta. Nimic nu poate schimba faptul că *am trăit, am fost eu*, chiar dacă pentru atât de scurt timp.“

Nota traducătorului

Jurnalul unui om dezamăgit acoperă perioada 3 ianuarie 1903–21 octombrie 1917 și a suferit numeroase modificări încă din faza de pregătire pentru publicare, autorul eliminând din jurnalul original partea timpurie și selectând doar câteva intrări din primii ani (1903 și 1904). Tot el a făcut o serie de corecturi asupra primei ediții publicate în 1919, care au fost menținute și în edițiile următoare. În plus, ediția din 1948 include și unele modificări aparținând lui Henry Cummings, fratele autorului. Se pare, de asemenea, că pe parcursul publicării edițiilor timpurii s-au pierdut definitiv unele pasaje, eliminate ca fiind „indecente“ (de altfel, editura Collins, care acceptase inițial să publice jurnalul, a refuzat ulterior tocmai din cauza „imoralității“ lui Barbellion).

Nota finală declară că Barbellion a murit pe 31 decembrie 1917. În realitate, autorul a mai trăit până în octombrie 1919 (însemnările mai târzii, neincluse în *Jurnalul unui om dezamăgit*, au fost publicate în 1920 în *The Last Diary, Ultimul jurnal*). Abia după moartea lui s-a aflat cine se ascundea în spatele pseudonimului W.N.P. Barbellion – un tânăr de altminteri necunoscut, Bruce Frederick Cummings –, eliminându-se definitiv ipoteza că jurnalul ar fi fost scris de H.G. Wells, care prefăcuse prima ediție.

Traducerea de față se bazează pe două versiuni ale textului, cea a ediției Penguin Books din 1948 și varianta electronică,

disponibilă online pe www.pseudopodium.org. Cea de-a doua are avantajul resurselor multiple (edițiile, revizuite treptat, din 1919, 1923, 1931, 1948, 1984 și 1991) și include o serie de articole (publicate) și eseuri (nepublicate) ale autorului – „Să plângi după lună“, „Bucuria vieții“, „Infinități“, „Izolarea egoului“ – inexistente în ediția Penguin. În plus, în varianta electronică au fost corectate câteva erori din varianta tipărită, și anume:

În ediția Penguin, titlul însemnării din 17 octombrie 1911 este „Justifiable melancholy“, „Melancolie îndreptățită“; varianta electronică de pe pseudopodium îl modifică în „Justifiable mendacity“, „O minciună îndreptățită“, ceea ce are mai mult sens în raport cu conținutul însemnării.

În cazul comentariului etimologic cu privire la un regionalism din Devonshire (v. 6 octombrie 1915), cuvântul respectiv apare sub forma „chibbles“ în varianta electronică și „chipples“ în ediția Penguin. În traducerea de față am folosit „chibbles“, ca fiind conform cu originea cuvântului.

Fragmentul cu titlul „O aventură în căutarea sănătății“ este urmat, în varianta electronică, de o notă a autorului explicând reparația unei scrisori pe care el însuși povestește cum a rupt-o pe 27 noiembrie 1915 („Rupsesem prima scrisoare, dar a trebuit să-i cer alta când a venit ordinul de încorporare“). Deși nota lipsește din ediția Penguin, am ales s-o includem în această traducere, pentru claritate.

Barbellion pomenește în însemnările sale toate lecturile care l-au marcat, toate concertele sau personalitățile care l-au impresionat; în plus, numeroase situații de viață îi aduc în minte citate sau momente din biografia celor menționați. Toate aceste referințe culturale, la care se adaugă trimiteri la evenimentele vremii, termeni de zoologie, fragmente în franceză, abrevieri etc. nu sunt neapărat cunoscute de publicul larg și cu atât mai

puțin de publicul de limbă română. Am introdus de aceea la sfârșitul cărții, departajate pe ani, o serie de note – majoritatea nepretențioase, conținând o minimă informație – menite să-i orienteze pe cititorii care s-au rătăcit, dar putând fi ignorate de ceilalți.

Notele din subsolul textului aparțin, evident, autorului.

ANCA BĂRBULESCU

PARTEA ÎNTÂI

*Jurnalul începe pe când autorul avea puțin peste 13 ani.
(Ceea ce urmează reprezintă o selecție.)*

1903

3 ianuarie

Scriu un eseu despre ciclul de viață al insectelor și am abandonat ideea de a scrie unul despre „Cum își petrec timpul pisicile“.

17 ianuarie

Am ieșit cu L. la tras cu praștia. În timp ce mergeam pe drumul mare, am văzut un sticlete, dar nu prea clar – se poate să fi fost altceva. Am tras excelent de câteva ori într-o cojoaică dintr-un gard viu, la vreo treizeci de centimetri de mine. Lângă un pârâu, L. a ochit ceva ce i s-a părut a fi un fel de rață sălbatică și a doborât-o cu o lovitură drept în cap. Are o țintă nemaipomenită. Când ne-am uitat la ea de aproape, am descoperit că *nu* era rață sălbatică, ci o rață sălbatică obișnuită și domesticită – o femelă. Am fugit și astă-seară L. mi-a spus că l-a văzut pe fermier intrând în prăvălia cu păsări de curte cu orăntania în mână.

19 ianuarie

Am mers la pădure la A. cu S. și L. Am văzut o strigă (*Strix flammea*) zburând ziua în amiaza mare. Trebuie să spun că la A. este o stâncă abruptă pe care ne-am cățărat cu toții ca să găsim și să observăm toate locurile în care și-ar putea face cuib păsările la primăvară. S. și cu mine ne-am descurcat, dar L., care e cam prea neatent, a căzut dintr-un copac drept în cap. S-a rostogolit de mai multe ori și ni s-a părut că s-a lovit la ceafă.

Dar s-a ridicat vesel ca întotdeauna, spunând: „Nu-mi place – cam urâtă lovitura asta.“

8 februarie

De azi Joe e mama unui pisoi. S-a născut la 1.20. E un piticot. Pare aproape deformat. E cenușiu.

18 martie

Sticlelele nostru cântă la 5.30. Pisioul lui Joe e foarte mic. Îl cheamă „Coțofană“.

28 martie

Am ieșit ca de obicei să hoinărim. Dar am avut ghinion de la primul pas. Mai întâi, când am ajuns la „Câmpul cu caprimulgi¹“, am văzut că la celălalt capăt erau doi oameni care tăiau gardul viu, așa că ne-am hotărât să nu ne aventurăm, pentru că îi aveam cu noi pe Gimbo și Bounce și ne-ar fi bănuț de braconaj. Apoi am ajuns la o pădure splendidă, dar a trebuit să ne retragem repede, fiindcă ne-a luat la fugă un fermier bătrân. Erau o mulțime de iepuri în pădure, așa că, firește, câinii lătrau din toate puterile. Le-am dat o bătaie serioasă când am scăpat de primejdie. Fermierul bătrân e poreclit „Bale Talangă“.

2 aprilie

Ieri m-am bucurat văzând că sezonul ouălor e așa de bogat. Trebuie să fac rost de pai pentru ouă și preducele. Primăvara a sosit într-adevăr și au început chiar să țărâie lăcustele; totuși, Burke² descrie micile creaturi ca fiind „zgomotoase și supărătoare“, iar sunetul îl găsește neplăcut. Burke, ca și Samuel Johnson³, prefera probabil zidurile de cărămidă gardurilor vii. Mulți oameni ies la plimbare, dar nu pot admira Natura pur și simplu pentru că n-au spiritul de observație antrenat. Firește, unii nu sunt deloc înclinați spre studiul ei și nu-și bat capul cu așa ceva. Caz în care n-ar trebui să vorbească despre ce nu

înțeleg... Nu observasem că am folosit termenul „studiul naturii”. Dar nu se poate numi *studiu*. Este o ocupație din pură plăcere, clădită doar pe vise frumoase și gânduri plăcute, în care suntem mânași de faptul că ne aflăm în lumea Domnului, pe care El a făcut-o ca să ne fie alinare în vremuri grele... Nu se pot cuprinde în cuvinte bucuria și plăcuta uitare de sine din timpul unei plimbări în natură. Nu vreau să spun că ar fi nevoie de toate metodele și cunoștințele exacte ale naturalistului pentru a produce o astfel de încântare, sunt de ajuns lucrurile obișnuite – soare, sturz, lăcustă, ciuboșica-cucului și rouă.

21 aprilie

S. și cu mine ne-am făcut o colibă în pădure într-o adâncitură naturală în pământ, lângă un copac mare. Am tras în jos ramurile de jur împrejur și am înfipt bețe ca să le sprijine. Acolo fumăm țigări „Pioneer” și ascundem pachetele într-o groapă de sub rădăcinile copacului. E ca un fel de cămară.

6 august

Seara, S. și cu mine am mers cu bicicleta la S., iar când s-a întunecat am coborât până pe stânci și am aprins un foc care trosnea și ardea în semiîntinericul serii... Am de gând să mă ocup puțin de insecte în vacanța asta. Articolul din *B.O.P.*⁴ al pastorului J. Wood⁵ m-a convins s-o fac și e chiar momentul, pentru că sunt pe cât se poate de ignorant în ce privește colepterele.

24 decembrie

Am plecat din nou cu L. să căutăm veverițe. N-am găsit nici una și tocmai ne întrebam dacă să renunțăm când L. a observat o veveriță care stătea agățată de scoarța unui copac cu o alună în bot. Am urmărit-o cât am putut, dar a scăpat în ramurișul mai des al bradului, fără să dea drumul la alună, și am renunțat să mai tragem cu praștia după ea. Apoi L. s-a pus pe

șotii imprudente – probabil fiindcă n-avusesem parte de distracție – și a scos din balamale o poartă pe care a dus-o la vreo doi metri, într-un crâng, și a aruncat-o. Tocmai atunci a văzut din nou veverița, a sărit peste gardul viu în crâng și a urmărit-o din copac în copac cu praștia. A pierdut-o din ochi, așa că s-a cățărat într-un brad până în vârf, la vizuina unei veverițe, și a rămas acolo, iar eu, de jos, tocmai voiam să duc poarta la loc când am văzut un fermier care se uita la mine, amenințător și tăcut. Am lăsat imediat poarta și am fugit. L., de lângă vizuina veveriței, neștiind ce se întâmplase, îmi striga că nu e nimic înăuntru. Omul s-a uitat în sus și l-a întrebat cine e și cine sunt eu. L. n-a vrut să spună și nici să coboare. Fermierul a spus că o să se urce după el. L. i-a răspuns că dacă încearcă o să-l „însemneze“ (adică să-l scuipe). Până la urmă L. a coborât din copac și i-a cerut un pahar de cidru. Fermierul i-a tras un picior și L. a rupt-o la fugă.

1904

23 ianuarie

Am fost la adunarea vânătorilor cu ogari. Am văzut o căprioară în pârau, dar nici un cal, ogar sau om prin preajmă. Părea destul de liniștită și nu părea să fi fost hăituită. Am încercat s-o mân din urmă, dar un afurisit de câine ciobănesc mi-a luat-o înainte și a gonit-o în altă parte. M-am supărat *tare*, pentru că, dacă aș fi reușit s-o gonesc eu și ar fi vânat-o, aș fi primit o recompensă. Am ajuns acasă la 6.30, după ce am alergat și am mers cincisprezece mile – epuizat.

5 aprilie

Tocmai am terminat de citit *Stalky & Co*¹. Dintre *Stalky*, *Beetle* și *M^oTurk*, cel mai mult îmi place *Beetle*.

14 aprilie

Am câștigat campionatul sportiv pe școală (sub cincisprezece ani).

25 august

A fost o zi plină de aventuri. D. și cu mine am mers cu bicicleta până la farul de la ——. Pe drum, când treceam peste nisipurile de lângă nava-spital, am văzut o corlă² șchioapă care nu putea să-și ia zborul. Am fugit după ea, dar a reușit să treacă peste un șanț cu apă larg de vreo doi metri. D. și-a dat jos ghetele și șosetele, m-a luat în spate și am fugit prin nisip până la pasărea istovită. Am luat-o sub braț, ca băiatul din povestea cu găscă și ouăle de aur. Pasărea țipa întruna, căscând ciocul lung, enorm, și zbătându-se să scape. Când ne-am întors la șanț, am văzut că marea îl lărgise și-l adâncise, așa că rămăseserăm izolați și trebuia să trecem prin el până nu creșteau apele. Cum aveam cu mine un binoclu, ghetele și șosetele, i-am dat lui D. pasărea agitată. În timp ce traversam șanțul, m-am scufundat deodată până la brâu într-o groapă cu nisip. M-am speriat, așa că am fost bucuros să mă văd ajuns de partea cealaltă în siguranță. Dar când am ieșit l-am găsit pe D. fără pasăre. În timp ce trecea apa, se zăpăcise și-i dăduse drumul. Sărmana pasăre a fost purtată de maree în amonte și mă tem că a pierit înecată... L-am trezit pe prietenul meu P., căpitanul navei *N.*, și l-am întrebat dacă pot să stau la foc să mă usuc. Mi-a răspuns că nu făcuseră foc, dar că „nevestica“ avea să-mi caute o pereche de pantaloni. Înainte să accept necondiționat, am considerat că e mai prudent să inspectez îmbrăcămintea. Totuși era perfect curată – o pereche de pantaloni marinărești de serj albastru, cu turul foarte larg și mult prea lungi. Dar i-am suflecat și am ascuns partea largă sub haină. Și așa am ajuns înapoi acasă!

8 septembrie

Ploaie toată ziua. Durere de dinți.